

Nacht in Schöneberg
Francesc Roig

Estem presents en un viatge a la nit, camí ja a l'alba, els darrers o primers caminants del dia s'arrosseguen pels carrers de Schöneberg, on potser descobrim els perfils que entreveiem, a la zona més fosca d'algun club, unes hores abans; tornem a sentir l'alè exhalat cap a nosaltres de manera clandestí i la mirada de l'altre, enterbolida pels llums amagats de la matinada. Hi ha el món del disseny, suat i indefinit, les ombres que vibren amb cada raig de llum apropant-nos a un buit d'aparença lleuger, però ple de connotacions que arrelen amb allò atàvic, allò secret darrere de cada racó esperant-nos amb la llança de la incertesa. És en aquest punt on l'obra de Francesc Roig s'encarna més enllà del relat del fet pictòric mateix, matèria que es recrea en volums, masses corpòries que resumeixin sexualitat. En un obrir i tancar d'ulls un univers, una fantasmagoria de retalls, un record que exhuma una suor controlada. Una mirada concentrada en els marges més recòndits que s'acosten a les profunditats del record immediat. Davant *Nacht in Schöneberg* només ens podem deixar arrossegar per les textures creades per l'artista en cadascuna de les seves peces, en una síntesi de morbositat carnal i el fet inesperat. Obres tàctils i sensuals, la forma en la versió més mínima i rotunda. Però abans que res la reflexió meditada, el procés lent i metòdic que caracteritza cadascuna de les peces, ens porta a escodrinyar part del desenvolupament del seu treball amb el domini dels processos pictòrics. Com escriu Kasia Nagórska sobre l'obra de Francesc Roig: "Com en *Die Puppe* (1934), l'obra seminal de Hans Bellmer, Roig replanteja les fantasies primàries sobre la identitat i la sexualitat, combina els objectes d'origen industrial de manera que el cos es torna borrós. Les obres sorgeixen d'un diccionari difícil d'antagonismes compromesos amb una anatomia del disseny." A allò que ha dit Kasia, m'agradaria afegir-hi l'efecte cinematogràfic que l'obra de l'artista em produeix; el fum de la cigarreta a *Un chant d'amour*, el bar de *Cruising*, o el Berlín, gairebé mític, actualment, de *Taxi zum Klo...* Llisquem per cada racó, per cada cercle, acompanyem cada línia per descobrir, descobrir-nos, un trosset de la nostra aura. Una obra que ens acosta a l'infinit, a aquest infinit quotidià a què creiem estar acostumats, llançant-nos com a pedres que reboten a la superfície de l'aigua. *Antonio Luque*.

Nacht in Schöneberg
Francesc Roig

Estamos presentes en un viaje por la noche, camino ya al alba, los últimos o primeros caminantes del día se arrastran por las calles de Schöneberg, donde puede que descubramos los perfiles que vislumbramos, en la zona más oscura de algún club, unas horas antes; volvemos a sentir el aliento exhalado hacia nosotros de modo clandestino y la mirada del otro, enturbiada por las luces agazapadas de la madrugada. Está el mundo del deseo, sudoroso e indefinido, las sombras que vibran con cada rayo de luz acercándonos a un vacío de

apariencia liviano, pero lleno de connotaciones que enraízan con lo atávico, lo secreto detrás de cada recodo esperándonos con la lanza de la incertidumbre. Es en ese punto donde la obra de Francesc Roig se encarna más allá del relato del propio hecho pictórico, materia que se recrea en volúmenes, masas corpóreas que resuman sexualidad. En un abrir y cerrar de ojos un universo, una fantasmagoría de retazos, un recuerdo que exhuma un sudor controlado. Una mirada concentrada en los más recónditos márgenes que se acercan a las profundidades del recuerdo inmediato. Ante *Nacht in Schöneberg* solo podemos dejarnos arrastrar por las texturas creadas por el artista en cada una de sus piezas, en una síntesis de morbosidad carnal y el hecho inesperado. Obras táctiles y sensuales, la forma en su versión más mínima y rotunda. Pero ante todo la reflexión meditada, el proceso lento y metódico que caracteriza cada una de las piezas, nos lleva a escudriñar parte del desarrollo de su trabajo con el dominio de los procesos pictóricos. Como escribe Kasia Nagórska sobre la obra de Francesc Roig: “Al igual que en *Die Puppe* (1934), la obra seminal de Hans Bellmer, Roig replantea las fantasías primarias sobre la identidad y la sexualidad, combina los objetos de origen industrial de manera que el cuerpo se vuelve borroso. Las obras surgen de un difícil diccionario de antagonismos comprometidos con una anatomía del deseo.” A lo dicho por Kasia, me gustaría añadirle el efecto cinematográfico que la obra del artista me produce; el humo del cigarrillo en *Un chant d’amour*, el bar de *Cruising* o el Berlín, casi mítico, actualmente, de *Taxi zum Klo...* Nos deslizamos por cada rincón, por cada círculo, acompañamos a cada línea para descubrir, descubrirnos, un trocito de nuestra aura. Una obra que nos acerca al infinito, a ese infinito cotidiano al que creemos estar acostumbrados, lanzándonos como piedras que rebotan en la superficie del agua. *Antonio Luque.*

Nacht in Schöneberg **Francesc Roig**

We are present on a journey at night, already heading towards dawn, the last or first walkers of the day drag themselves through the streets of Schöneberg, where we may discover the profiles we glimpsed, in the darkest area of some club, a few hours before; we feel again the breath exhaled towards us clandestinely and the gaze of the other, clouded by the crouching lights of dawn. There is the world of desire, sweaty and indefinite, the shadows that vibrate with each ray of light bringing us closer to a void that appears light, but full of connotations that are rooted in the atavistic, the secret behind each bend waiting for us with the spear of uncertainty. It is at this point where the work of Francesc Roig is embodied beyond the story of the pictorial fact itself, matter that is recreated in volumes, corporeal masses that summarize sexuality. In the blink of an eye, a universe, a phantasmagoria of scraps, a memory that exhumes a controlled sweat. A gaze concentrated on the most hidden margins that approach the depths of immediate memory. Before *Nacht in Schöneberg* we can only let ourselves be carried away by the textures created by the artist in each of his pieces, in a synthesis of carnal morbidity and the unexpected. Tactile and sensual works, the form in its most minimal and rotund version. But above all, the thoughtful reflection, the slow and methodical process that characterizes each of the pieces, leads us to scrutinize part of the development of his work with the mastery of the pictorial processes. As Kasia Nagórska writes about the work of Francesc Roig: “As in *Die Puppe*

(1934), the seminal work of Hans Bellmer, Roig rethinks the primary fantasies about identity and sexuality, combining objects of industrial origin in such a way that the body becomes blurred. The works emerge from a difficult dictionary of antagonisms committed to an anatomy of desire.” To what Kasia said, I would like to add the cinematic effect that the artist’s work produces in me; the cigarette smoke in *Un chant d’amour*, the bar in *Cruising* or the Berlin, almost mythical today, in *Taxi zum Klo...* We slide through every corner, through every circle, we follow every line to discover, to discover ourselves, a little piece of our aura. A work that brings us closer to infinity, to that everyday infinity to which we believe we are accustomed, launching us like stones that bounce on the surface of the water. *Antonio Luque*.

www.francescroigzarate.com

Obres / Obras / Works

- C 6. Planxa de goma, làtex, silicona, plàstic sobre fusta. 240x240mm.
- C 7. Planxa de goma, làtex, silicona, plàstic sobre fusta. 240x240mm.
- C 13. Planxa de goma, làtex, silicona, plàstic sobre fusta. 240x240mm.
- C 15. Planxa de goma, làtex, silicona, plàstic sobre fusta. 240x240mm.
- C 18. Planxa de goma, làtex, silicona, plàstic sobre fusta. 240x240mm.
- C 20. Planxa de goma, làtex, silicona, plàstic sobre fusta. 240x240mm.
- C 23. Planxa de goma, làtex, silicona, plàstic sobre fusta. 240x240mm.

